

Viiratsi Kooli

omaloomingu kogumik kooli 18. sünnipäevaks

3. mail 2011. aastal

Viiratsi Kool 18

Meie kooli sünnist 3.mail 1993 möödub 18 aastat. Inimese elus oleks see täisealiseks tunnistamine. Ühe kooli jaoks tähendab see 18 erinevat aastat püüdlusi teatud väärtuste kujundamisel ja hoidmisel. Kindlasti on Viiratsi kool tundnud sündimisvalu, tegutsemirõõmu ja karastunud ning tugevamaks muutunud katsumuste ning kogemuste varal.

Viiratsi koolis peetakse esimesest aastast peale tähtsaks hariduse ja kultuuri lõimumist.

Pole ju võimalik tegelda kultuuriga, kui puuduvad teadmised ja targad juhendajad. Kultuuri mõistmine ja sellega tegelemine nõuab loojatelt ka eetilist ja esteetilist väärtusbaasi. Kõik kokku moodustab inimlapse harimisel terviku.

Meie õpilaste kirjutised, kujutav kunstilooming, draamaesinemised, rahvatants ja laul on jõudnud mitmeti ka üldsuseni ja näitab selgelt, kuidas üks väike maakool tegelikult annab võimalusi igale lapsele tunda end vajaliku ja aktiivsena. Meie koolist antakse kaasa pühendumise ja enese proovilepaneku tunnetus, mis lõpptulemusena muutub säraks laste silmis. Koolilt nõuab see järjekindlust ja omavahelist head koostööd, mis tõepoolest toimib.

Täna kõiki kooli toetajaid, tublisid isasid, emasid ja vanavanemaid, sest teie toetus on ülioluline! Täna ka kõiki kooli töötajaid ja õpilasi, kes koos moodustavad pere, kus on ühiselt läbi elatud paljugi, kuid sünnipäeval annab tooni meie kõigi tegutsemislust.

*Küllli Saat
Viiratsi Kooli direktor*

1. klass

Metsas

Ükskord läksid kolm siilikest metsa. Nad korjasid seeni ja marju. Algas torm ja vihma hakkas sadama. Siilid läksid puu alla varju ja kohtasid seal oravat. Nad said sõpradeks. Oli juba hilja ja orav kutsus siilid enda juurde. Oli tore päev.

1. klass ühistöö

Võidusõiduauto

Kass Miisu kõnnib metsas ja leiab auto. Miisu otsustab selle auto ära tuunida. Kui auto on valmis, istub kass autosse ja paneb raadio mängima. Ta kuuleb, et on tulemas ralli. Miisu võtabki rallist osa ja võidab kuldse karika.

Miisu kutsub sõbrad külla, et tähistada võitu. Nad otsustavad alustada treeninguid, et kaitsta oma võitu.

1. klass ühistöö

Elas kord suur koer, kel oli kaks kutsikat, kes olid väga ilusad. Üks oli beežikas ja teine oli must, aga ema oli mõlemat värvi.

Anne-Mai Piir

Kalad elavad vees, aga mõned akvaariumis. Mõned on haid, aga pildil on NORSKLAARIAD. Norsklaariad on haruldased kalad. Nad ei hammusta. Olge rahulikud, nad ei pannud endale ise nime, vaid pani Hendrik Kala.

Hendrik Kala

Ühel maal elas lõvi. Tal sündisid pojad. Ühel päeval tulid jahimehed. Üks mees nägi lõvi. Mehed tulistasid ja lõvi sai kriime. Ta läks arsti juurde. Ta jalg sai terveks. Nad elasid õnnelikult edasi.

Sten Saksniit

2. klass

Sügis

On ilus sügis,
suve ära trügis.
Lehed on värvilised,
siilid aga närvilised.

Annika Narusberg

Sügis

Järve põhjas elavad kiisad,
taevast alla langevad piisad.
Päevad ja ööd on jahedad,
puudelt langevad lehed on
lahedad.

Annabel Sõlg

Linnupere

Elas kord üks lind, kellel oli poeg. Iga päev pidi linnuema linnulapsele süüa otsima. Linnuema lendas põllule, et otsida usse. Äkki nägi ta üht suurt ussi. Ta viis selle oma pojale. Linnupoeg sõi kõhu nii täis, et ei jõudnud lendama õppida.

Kertu Soolo

Haikala

Elas kord hai. Ta sõi kõik kalad ära. Siis muutus ta kurvaks, sest tal ei olnud enam kellegagi mängida. Ta ujus väga väga kaugele ning leidis endale uued sõbrad.

Anmar Knuut

Linnu suured tiivad

Elas kord üks lind. Tal olid väikesed tiivad. Lind mõtles minna sööma. Ta nägi kooki, mis sätendas. See oli võlukook. Lind sõi seda ja tema tiivad kasvasid suureks. Nüüd sai lind lennata kõrgele ning vaadata ülevalt asju. Ta oli väga rõõmus.

Grete Koik

Öökull

Ühel külmal talvisel päeval koputas orav öökulli uksele. Ta küsis öömaja. Oraval oli külm ja kõht tühi. Öökull tegi talle rullbiskviiti. Orav läks rõõmsal meelel koju.

Leo Muiste

3. klass

Seenepäev

Oli kena sügispäev. Päike paistis ja õues oli ilus ilm. Olime koolis kolm esimest tundi. Peale seda sõitsime Aimlasse seenepäevale.

Kui kohale jõudsim, siis viidi meid looduskeskusesse filmi vaatama. Seal tutvustati meile erinevaid seeneliike. Peale näitust saime hanesulega kirjutada. Tint oli saadud loomulikult ühest seenest.

-Ann-

Seenenäitusel oli palju huvitavaid seeni. Järgmisena mängisime maastikumängu. Pidime ühest punktist teise punkti jooksma. Igas punktis oli vaja mõni ülesanne täita või lahendada. Kui maastikumäng oli lõpetatud, saime kleepsud ning võisime veidi süüa.

-Hegert-

Paberit saab teha ühest puuseenest. Paberi valmistamine oli tore tegevus.

Seejärel hakkasime maastikumängu mängima. Selles mängus võis nii joosta kui kõndida. Mina ainult jooksin. Paberil oli kaheksa erinevat küsimust, millele pidime vastuse leidma.

Tagasi Viiratsisse tulles põikasime natukeseks veel seenemetsa. Peaaegu kõik said seeni oma seenekorvi. Mina sain kitsemampleid, pilvikuid ja riisikaid. Ühesõnaga hea seenesaak! Aimlas oli tore seenepäev.

-Sonja-

Luulepäev

Esimese veerandi viimasel nädalal toimus Viiratsi Algkooli 3. klassis luuletuste esitamise konkurs. Eelnevalt pidi iga õpilane tegema valiku, millise luuletusega kuulajatele esineda. Stendile oli üles seatud ka näitus. Iga luuletuse esitaja oli oma luuletuse paberile kirjutanud ja selle ka vastavalt kujundanud.

Luulepäeval osalesid kõik meie klassi õpilased. Luulekonkurs toimus kolmanda tunni ajal meie omas klassis. Meie klassi tuli ka auväärne žürii, kes hindas meie esitusi. Esimese koha sai Deniel Konstantinov, teise koha teenis endale Raigo Joala ning kolmas koht kuulus Diana Moorale. Teiste õpilaste esitused olid samuti väga head. Iga laps pidi enne luuletuse esitamist tutvustama oma raamatut, raamatu autorit ja jutustama, mispärast ta selle luuletuse valis. Kuulajad pidid täitma tabeli, kus tuli hinnata klassikaaslaste esitatud luuletusi.

Luulepäev oli üks väga vahva päev. Loodame, et järgmisel aastal saame uuesti sellisel konkursil osaleda!

-Sonja-

Meie lahedad tunnid ujulas

Viiratsi kooli 2. ja 3. klass käis kolmandal õppeveerandil kolmapäeviti ujumas. Meid on üheksa ja 2. klassis kümme last. Meie klassi lastest oskavad enamasti kõik peakat hüpata ning enamus oskab ilma abivahendideta ujuda.

-Raigo, Deniel, Silver-

Basseinis tegime igasuguseid asju. Näiteks sukeldumist, aja peale ujumist, selg ees ujumist ning võiduujumist.

-Markus, Hegert-

Kui me esimest korda ujulasse läksime, siis peaaegu kõik juba oskasid ujuda. Ujulas oli nii külm, et me pidime võimlema hakkama. Peale seda läksime vette. Algul ei saanud Diana aru, mida treener käskis teha, sest ta oli teisel pool ning kõik kajas. Nii kahju, et enam ujumist ei ole!

-Diana, Mari-Liis-

Karl Robert Jakobsoni-nimelises Gümnaasiumis käimine oli väga meeldiv kogemus. Seal oli väga mõnus ujumist õppida. Me õppisime palju erinevaid ujumistehnikaid. Näiteks selili ujumist, konna ja krooli ujumist. Õppisime ka pea ees vette hüppama.

-Ann, Sonja-

Bowlingus

Kui tüdrukud Liiwi Bowlingusse jõudsid, ei olnud õpetajat ega poisse veel kohal. Peale poiste kohalejõudmist valisime endale rajad ja registreerisime end mängima. Kõik osalejad said endale võistlejanime. Peale seda võisime mõnuga mängima hakata. Mõne aja pärast tellis õpetaja Ülle meile friikartuleid ja kannutäie mahla. Kõik pugisid end täis;-) Kindlasti tahame teinegi kord bowlingusse minna!!!

-Sonja-

Tähetornis

Me sõitsime Olustverre ning meil oli bussis väga lõbus. Kui me kohale jõudsim, ootas meid torni juures üks mees, kes oligi meile õpetajaks.

Olustvere Tähetornis oli väga huvitav. Seal jälgisime huvitavaid katseid, kus saime ka ise osaleda. Peale katsete tegemist läksime üles teisele korrusele. Üleval oli kohe väga-väga huvitav. Seinte peal olid kosmoses tehtud pildid. Juttu tehti tähtedest ja planeetidest. Peale huvipakkuvat juttu sai küsimusi esitada...ning neid küsimusi meil jätkus! Kodus tekkis soov lähemalt uurida kosmoseteemalisi raamatuid. Kindlasti tahame järgmisel aastal veel õhtusel ajal tähetorni minna! See viimane lause oli õpetajale mõeldud;-)

-Mari-Liis, Diana, Sonja-

DENIELI TÄHESTIKULUGU

Aed on kodu juures.
Binokliga on hea aeda vaadata.
Dingo valvab aeda.
Eemalt paistab mets.
Film metsast on väga huvitav.
Gunnar tuleb meile külla.
Haab pandi kasvama kodu õuele.
Iga päev kastame puid.
Jaanipäeval peetakse pidu.
Koer elab aia nurgas kuudis.
Lapsed mängivad aias peitust.
Metsas elab palju loomi.
Neli sõpra läksid seenele.
Oja voolab kraavis.
Ploomipuudel on palju ilusaid õisi.
Raheterad olid munakujulised.
Siil elab meie kodu juures.
Taimi istutame kevadel.
Udu oli väga tihe varahommikul.
Värviline vikerkaar on kodu juures taevas.

-Deniel-

4. klass

Kolm lohepoega

Elas kord kolm lohepoega. Ühel polnud soomust, teisel tiibu ja kolmandal tulepurskamisvõimet. Aga nende emal oli kõik olemas. Nende isa oli kuri inimvõlur. Ta võttis lohepoegadelt võimed, kui nad sündisid. Võlur elas kõrge kalju tipus lossis, kuhu keegi polnud kunagi pääsenud. Ühel päeval otsustasid kolm lohet minna kõrgele lossi, kuid üles sai vaid üks lohe, sest tal olid ainukesena tiivad. See lohe oli teistest suurem ja tugevam ning sai oma vennad ka üles viia. Üleval oli kolm lõksu: puust sein, kõrged tõkkesed ja vibulõksud. Lõpuks jõudsid nad tõkke juurde ja suurem lohe tõstis oma vennad neist üle. Siis tuli vastu puust sein. Teine vend purskas tuld ja ja sein vajus kokku. Viimaks tulid vibud, mis ise lasid. Kõige noorem vend läks kõige ees ja teised tema taga, sest temaga ei juhtunud midagi, kuna tal olid tugevad soomused. Lõpuks jõudiski nad võluri juurde. Lohe pojad ja võlur hakkasid võitlema. Võlur oli tugevam ja pani lohed puuri. Pojad ei öelnud emale, et nad lähevad lossi. Ema oli juba tükk aega lapsi otsinud. Lõpuks läks ema ka lossi ja leidis lapsed puurist ja võluri, kes sealsamas neid valvas. Emalohel olid kõik võimed ja tänu nendele oli ta võlurist tugevam. Ta lasi võluri südame pihta tuld ja too muutus heaks, sest tal lasus needus, millest ta nüüd vabanes. Siis andis ta lastele nende võimed tagasi. Ja kui nad surnud ei ole, siis elavad nad tänapäevani õnnelikult koos.

Alexander Tsulkovski

Draakon ja kolm ristirüütlit

Elasid kord draakon ja kolm ristirüütlit. Nendel kolmel ristirüütli oli kõik olemas, aga nad olid arad. Kaugel seitsme maa ja mere taga elas vana draakon, kes oli heatahtlik ja sõbralik. Need kolm ristirüütlit tahtsid saada julgeteks, aga nad ei teadnud, kuidas see õnnestuks.

Nad läksidki vana lohe juurde. Toomas, Henry ja Kaarel jõudsid vana ja suure koopa juurde, kus istus draakon ja mängis malet. Lohe märkas ristirüütli ja küsis: „Mida te siit otsite?“ Toomas lausus, et nad tahavad saada julgeteks. Draakon mõtles natuke ja lausus, et nad peavad täitma kolm ülesannet. Mehikesed olid kohe nõus. Draakon näitas, mida nad tegema peavad ja nad täitsid draakoni palved. Ja kui see tehtud, siis muutusidki Toomas, Henry ja Kaarel julgeteks meesteks ja sellest ajast peale ongi ristirüütli julged.

Sten Soolo

5. klass

Unistus

Elas kord üks tüdruk, kelle nimi oli Ann. Ta soovis väga-väga ühel päeval kosmosesse lennata. Ta oli nõus ükskõik mida tegema, et sinna saada. Aga kuna kosmosesse minekuks oli kõvasti raha vaja, ei teadnud ta, kuidas ta sinna saada võiks. Ühel suve õhtul väljas jalutades märkas ta selja taga taevast tugevat helendust. Ann pööras ümber ning ehmus surmani. Tema ees hõljus üks pika valge habeme, kollase nahavärvusega ning valge kleidiga mees. Tüdruk oli väga hirmul, kuid millegi pärast ei soovinud ta ära joosta.

„Kes sa oled?“ küsis Ann. „Ma olen Soovide Täitja,“ vastas salapärane mees, „ja ma tulin täna sinu soovi täitma.“ Tüdruk ei saanud millestki aru, kuid küsis: „Kuidas sa tead, et mul üldse mõni soov on?“. „Kõigil on soov!“ vastas mees. Ann sai aru, et nüüd, kus selline imelik mees ta ees hõljub, saab ta oma suurima soovi tema abiga täide viia. Ann rääkis oma soovi ära, aga Soovide Täitja vastas: „Seda saab olema raske teostada! Kosmos on väga kaugel, ning ma ei tea kuidas sind sinna aidata.. Kuid ma proovin selle välja mõelda.“ Tüdruk tänas meest ning nad leppisid kokku uue kohtumise päeva pärast. Kohtumise, kus saab teada Ann kuidas oma suurim soov täita.

Sel ööl ei saanud Ann hästi magada, ta mõtles vaid Soovide Täitjale. Järsku kiskus väljas rahulik ilm tormiseks ja tuuliseks, ning hakkas välja lööma. Küünel, mis Anni toas põles, kustus. Kõik läks pimedaks. Tüdruk tundis kõhedust. Ta kuulis, et miski koputab välis-uksele ning läks seda avama. Nii kui ta ukse avas, roomas seal sisse vikerkaare värvi madu, kes susises tüdrukule: „Hoi Soovide Täitjast eemale.“. Ann oli suures imestuses, kuna ta polnud varem madu rääkimas näinud, ning üle-üldse kartis ta neid olendeid. Madu jätkas: „Soovide Täitja ilmub ka minu juurde, mu soovi täitma. Minu suurimaks sooviks oli muutuda inimeseks, kuna siis olin ma kala. Aga nüüd, vaata mind, selle asemel, et mind inimeseks teha muutis ta mu maoks.. Kuid ma ei saa sinna midagi parata, kui sa teda usud. Ma tulin lihtsalt hoiatama.“ ning madu kadus uksest välja tühjusesse. Tüdrukul tekkis uuesti voodisse minnes veider tunne. Ta mõtles, et kas tõesti keegi, kes tundub hea olevat, saab midagi sellist teha? Ta mõtles ja mõtles, kuni jäi magama.

Järgmisel õhtul pidi ta saama kokku Soovide Täitjaga. Samas kohas, kus eilegi. Kaugelt tulles nägi juba Ann, et Soovide Täitja oli kohal, suur kott käes. Ta tuli tüdruku poole ning ütles: „Ma mõtlesin välja, kuidas sind aidata saan. Kuna ma suudan üht-teist võluda, siis võlusin sulle selles kotis oleva pisikese lennuki. Lennukisse istudes pead sa vaid ütleva, kuhu soovid minna ning see viib su kohale. Kuid sellega saad sa teha ainult 2 lendu - kosmosesse ja tagasi, ning tohid lendu alustada ainult pärast lõunal ning tagasi jõudma täpselt südaööks. Kui sa teed midagi valesti või valel ajal, plahvatab see masin ning ka mina ei tohi sind enam aidata. Seega mõtle hoolikalt, enne kui sa kosmosesse sõidad.“ Kui ta oli selle lause lõpetanud, andis ta koti tüdrukule, ning lendas taevasse, ilmselt pilvedele. Ann mõtles, et kui tema suudaks niimoodi maa ja taeva vahelt hõljuda või lennata, teeks ta igapäev reisi kosmosesse ja tagasi, et siis näha mis seal on juhtunud.

Kui järgmine päev pärast-lõuna kätte jõudis, otsustas tüdruk oma soovi täide viia. Ta tuletas täpselt meelde Soovide Täitja öeldu, ning alustas. Ta ütles lennukile: „Kosmosesse!“ ning mõne sekundi pärast hõljus ta juba kosmoses. Lennuk tiirutas teda ümber planeetide ja päikese. Annil oli väga lõbus. Kuid kui ta seda juba päris pikka aega oli teinud, tuli tal meelde, et peab enne südaööd tagasi jõudma, või lennuk plahvatab. Ta polnud küll kindel, kas on juba öö, aga siiski lausus ta ennast Maale tagasi.

Kui ta maa peal lennukist välja astus, haihtus see õhku. Ann mõtles tagasi vikerkaare mao sõnadele ning mõistis, et madu pidi küll miskiit halba tegema, et Soovide Täitja unistuse valesti täitis. Igal juhul sai Ann kosmost külastada, ning tal oli seal lõbus. Ta oli õnnelik, et oli kohtanud imelikku meest, kelle nimeks Soovide Täitja.

Merike Rundu

Maa ja Taevas

Kunagi kaua-kaua aega tagasi, kui maal elu ei olnud, siis olid maa ja taevas sõbrad. Nad tegid kõike koos. Nad käisid igal pool universumis ringi. Kuid ühel päeval taevas ja maa kadusid universumis ära ning jumal viis nad päikese juurde tagasi. Karistus oli aga selline, et nad jäävad üheks miljardiks aastaks päikese juurde. See oli kohutav karistus.

Lõpuks kui oli kaks miljonit aastat möödas, siis hakkas tekkima maa peale elu. Maa oli selle üle õnnelik, kuid mitte taevas, sest ta sai kadedaks, et tal ei ole elusolendeid. Taevas saatis universumile kirja, et ta pommitaks maad meteoriitidega. Universum saatiski meteoriite nii, et kõik elusolendid said surma. Maa sai väga viga, kuid taastus. Saja viiekümne üheksa miljoni aasta pärast tekkisid inimesed ja maa oli jälle rõõmus, kuid taevas oli kuri, et maal on elu ja taevas ei ole. Taevas saatis jälle universumile kirja, kuid rohkem ei aidanud teda keegi. Taevas üritas omal jõul inimestest lahti saada, kuid asjatult. Ta küll kasutas äikest, torme, tornaadosid ja palju muudki, kuid ei midagi, inimesi ainult paljunes.

Lõpuks kui inimesed olid tuhandeid aastaid elanud muutusid inimesed maale ohtlikuks. Nad rüüstavad ja lõhuvad maad, sest inimesed muutuvad aina mugavamaks. Maa karistas inimesi niimoodi, et ta tegi laavapurskeid, maavärinaid, lumelaviine jne. Kui ta oli kõiki loodusõnnetusi sadu kordi asjatult proovinud, siis ta mõtles: „Aitab ma ei suuda seda enam taluda, ma plahvatan.“ Ta jättis oma vana sõbraga hüvasti ja tegi ühe suure gaasiplahvatuse, milles hävines kõik!

Erik Tõnisalu

Sõprusest vihkamiseni on vaid üks samm

See lugu sai alguse ammustel-ammustel aegadel. Edasi on seda antud suust-suhu ja eks ta pisut ole ka muutunud, aga kes seda nüüd enam kindlaks teeb, kuidas see kõik täpselt oli. Mina võtan julguse kokku ja panen selle lõpuks kirja, sellisena nagu mina seda kuulsin.

Olid kord kaksikud -Taevas ja Maa. Nad olid täpselt ühesugused. Kui Taevas paistis päike, veeres ka mööda Maad päike. Kui Taevas olid pilved, hõljusid ka Maal pilvepallid. Kui Maal rohetas rohi, oli ka Taevas roheline- kaetud muruvaibaga. Üks ei saanud ilma teiseta ja kõik pidi neil täpselt ühte moodi olema! Ja kui Taevas ei viitsinud kõrgel passida, tuli ta alla ja vahetas Maaga kohad ning Maa läks siis Taeva asemel üles. Mitte kunagi ei olnud probleemi, kes üleval, kes all, sest asjad olid neil ju täpselt ühesugused - nii päike, kuu, tähed, linnud, puud jne. Jumal, kes seda kõike kõrvalt jälgis, oli sammuti rahul. Nii ta seal Taeva ja Maa vahel rohkem tukkus kui üleval oli. Kõik oli ju korras, kuni...

Ühel hommikul ärkas Taevas varakult. Ta oli kuulatama jäänud linnulaulu ja see ta unest ärataski. See oli nii ilus ja Taevas ei tahtnud, et see lõpeks. Ta tahtis, et see oleks veel võimsam ja ilusam. Ta otsustas, et läheb ja võtab Maalt linde juurde. Nii ta tegigi. Nüüd oli linnulaul võimas- see äratas unest Maagi. Maa vaatas unesegaselt ringi ega saanud midagi aru. Linnulaul oli võimas, aga kus siis linnud on? Nii ta hakkaski helide suunas astuma ja jõudis Taevani. Tema üllatus oli suur, kui ta nägi tohutul hulgal linde Taevas. Nii ta päriski Taevalt aru, aga Taevas oli helide kuulamisega nii ametis ega teinud väljagi.

Ja ega ta tahtnudki - talle meeldis linnulaul ju nii väga. Maa sai juba päris vihaseks ja nõudis oma linde tagasi, aga Taevas ei teinud ikka välja. Maa vihastas veelgi ja saatis Taeva poole piksenooli ja äiksetormi- ka see ei aidanud. Kuid selle mürina peale ärkas üles Jumal, kes oli pahur, et tema und segati. Asja uurinud, sai ta aru, et siin ei aita muu, kui tuleb Taevas ja Maa lahutada. Üks jääba alla ja teine üles. Ka asjad jagati pooleks. Karistuseks Taevale, kes võttis linnud, jättis Jumal ta lindudest ilma. Nüüd ongi linnud rohkem Maa lähedal. Taevalaotusel nad lendavad, aga helid päris Taevani ei jõua. Ja kui vihma sajab, siis Taevas nutab-tahaks ta ju ikka Maaga läbi saada. Aga Maa on solvunud.

Nii juhtubki, kui võtad teiselt ilma küsimata - riid igavesti.

Kris Gregor Edo

6. klass

Emakeel

Kui ma alustasin kooliteed,
käes lillekimp ja rõõmus meel.
Eesti keel mu luulekeel,
sellest keelest teen ma luuletusi veel.

Eestimaal on suur ja lai,
eesti keel püsib nagu pikk sai.
Naerunägu on mul suul,
sest eesti keel püsib meil ikka suul.

Klassi aknast päike vaatab sisse,
ja ütleb: „Eesti keel on tore keel,
ärge seda unustagem veel.“

Marjut Auskmann

Mängu murdvargus

Erich ja Carl olid kaksikvennad ja parimad sõbrad. Nad elasid oma ema ja isaga ühes väikeses eramajas, mis asus üsna nende kooli lähedal. Nende klassijuhataja oli muidu tore mees, aga ta tundus kuidagi kahtlane. Nimelt rääkis ta iga vahetund telefoniga ja leppis kellegagi midagi kokku. Vennad panid tähele, et kooli lõpus palus ta koristajal akna lahti jätta. Seda koristaja ka tegi.

Samal õhtul läksid Erich ja Carl oma kooli staadionile palli mängima. Õues oli vaikne ja hämar. Vähemalt nii kauaks jätkus vaikust, kuni kooli ette sõitis üks must kaubik. Vennad nägid seda ja jooksid ohtu aimates kõige lähema põõsa varju. Nad nägid, kuidas kaubikust astusid välja kaks meest. Neil olid mustad kindad käes ning tumedad prillid ees. Erich ja Carl tundsid ühe mehe ära. See oli nende klassijuhataja! Poisid silmitsesid kahe mehe igat liigutust pealt. Mehed ronisid mööda köit kooli söökla aknast sisse. Kui mehed olid sisse jõudnud, jooksid poisid hirmuga kodu poole. Nad otsustasid hommikul politseisse pöörduda ja rääkida ära kõik, mis nad näinud olid.

Nüüd said vennad aru, miks oli nende õpetaja kogu aeg pinges ja närviline paistnud. Aga nad ei saanud aru, miks peaks ta keset ilusat õhtut kooli ette sõitma ja sinna sisse murdma?

Järgmisel päeval teatati õpilastele koolist, et sinna on sisse murtud. Õplased olid põnevil. Kõik olid ammu tähele pannud nende klassijuhataja veidike veidrat käitumist, kuid keegi ei oskanud seda seostada murranguga kooli. Keegi ei oleks tahtnud seda uskuda, et nende muhe õps lihtsalt teeb halba. Muidugi peale Erichi ja Carli. Nemad nägid ju rõõvi pealt. Nad otsustasid enne politseid direktori juurde aru andma minna. Direktori suunurgad tõusid selle peale ja ta lausus: “Kogu see rõöv oli väike näitemäng tähelepanelikumatele õpilastele ja teie ei pea selle pärast muretsema!” See jäigi praegu Erichi, Carli, õpetajate ja direktori vaheliseks saladuseks. Aga kes oli see teine mees, kes koos õetajaga kooli sisse murdis, pead sa ise välja nuputama!

Johanna Maria Kala